

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 21041

за изменение в частта за разноските

гр. София, 23.10.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в закрито заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **6198** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК във вр.с чл.144 от АПК.

Образувано е по молба на В. Ш., жалбоподател по делото, чрез процесуален представител адв.К., с искане за допълване на Решение № 2916 от 30.04.2024 г. на АССГ по адм.дело № 6198/2023 г. в частта на разноските.

Твърденията са, че с жалбата и последици в хода на устните състезания са били заявени претенции за присъждане на разноси в полза на оспорващата В. Ш., Съдът обаче не се е произнесъл по така заявената претенция. Подателят на молбата счита, че разноските за правна помощ и процесуално представителство следва да бъдат в размер на 1000 лева, за което твърди, че са представени съответните доказателства.

От ответника – Завеждащ консулска служба Б. – Република Турция не е постъпил отговор по така направеното искане за допълване на съдебното решение.

Подадената молба е в срока по чл.248, ал.1 ГПК предвид датата на връчване на съобщението за изготвеното решение (09.05.2024 г.) и датата на депозиране на молбата (15.05.2024 г.).

Разгледана по същество молбата е неоснователна.

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

С Решение № 2916 от 30.04.2024г. по адм.дело № 6198/2023 г. Съдът е прогласил нищожността на Отказ за издаване на виза „D“, обективиран в писмо изх.№ 23002954/29.05.2023 г. на завеждащ консулска служба Б. – Република Турция по заявление вх.№[ЕИК]/05.04.2023г. на В. Ш.. Със съдебното решение Съдът не се е произнесъл на кого възлага разноските по делото. съдът констатира, че действително в жалба вх.№ 22171/13.06.2023 г., с която е иницирано съдебното производство, е формулирано искане за присъждане на разноските по делото. В проведеното на 15.02.2024 г. с.з. обаче В. Ш. е била представлявана от адв.Т., преупълномощена от адв.К., която изрично е заявила, че не претендира разноси по делото (л.2, ред 18 и 19

от протокола).

По делото са представени писмени бележки от 29.02.2024 г., изготвени от адв.К., в които се заявява претенция за присъждане на разноски. Списък по чл.80 ГПК не е представен.

При така установените обстоятелства Съдът намира, че е бил десезиран с искането за присъждане на разноски по делото, поради и което не се е произнесъл за възлагането на същите.

Този извод не се променя и от представените след последното с.з. писмени бележки. Това е така, защото съгласно т.11 на Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк.дело № 6/2012 г., ОСГТК, претенцията за разноски по чл.80 ГПК може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция.

Събирането на доказателствата приключва с постановяване на определението, с което Съдът обявява края на съдебното дирене и дава ход по същество на спора. Следователно във фазата на устните състезания заявяването на нови искания, твърдения и събирането на доказателства вече е приключило. Пренията дават процесуалната възможност на страните да анализират доказателствата и да изложат своите фактически и правни заключения във връзка със спорното право. До приключване на устните състезания се стига, когато страните са изчерпили всички съображения, които желаят съдът да вземе предвид при постановяване на решението. След тази фаза на процеса съдът постановява своя съдебен акт, а страните вече не могат валидно да осъществяват процесуални действия, дължими и свързани с фази на производството, които са приключили. Следователно те не могат да въвеждат нови искания, нито да ангажират нови доказателства, дори и те да са във връзка с поддържаното им становище по време на процеса.

Представянето на писмена защита по чл.143, ал.3 ГПК, приложима във вр. с чл.144 АПК, не може да се възприема като продължение на устните състезания. Писмената защита следва да обективира само това, което страната е изложила устно пред Съда, но по-детайлно. Даването на възможност за по-точно обосноваване на разбирането ѝ по приложението на закона, не променя характера на съдебните прения, нито ги прави писмени.

Представянето на писмена защита, както е установено с чл.149, ал.3 ГПК, не може да бъде разбирано разширително, т.е. да бъде възможност за връщане на приключила вече фаза на процеса - тази, в която могат валидно да бъдат правени искания, с които се сезира Съдът, респективно да бъдат представяни доказателства, спрямо които противната страна не може да ангажира становище. Следователно с писмената защита не могат да бъдат предявени процесуално валидно искания за присъждане на разноски, съответно за техния размер. Макар и акцесорна, претенцията за разноски съставлява искане, свързано със спорния предмет, което следва, също като него, да бъде заявено до приключване на съдебното заседание, с което приключва делото пред съответната инстанция.

Все в тази връзка Съдът намира, че вътрешните взаимоотношения между доверител, довереник и преупълномощено лице не са с административен характер, не са част от решения по делото спор и следва да получат разрешение по гражданскоправен ред. В случаят съдът се е произнесъл по цялото искане на оспорващата страна и не е налице висящ предмет на съдебен спор, поради което не намира основание да се отклони от становището си, обективизирано в диспозитива на Решение № 2916 от 30.04.2024 г.,

поради което молбата за допълване на решението следва да се остави без уважение.
Така мотивиран, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на В. Ш., жалбоподател по делото, чрез процесуален представител адв.К., за допълване на Решение № 2916 от 30.04.2024 г. на АССГ по адм.дело № 6198/2023 г. в частта на разноските.

Определението може да бъде обжалвано пред Върховния административен в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: